

AMMATTILIITTOJEN NEUTRAALISUUS ¹²⁶

„Proletarin” edellisessä numerossa julkaisimme puolueemme Keskuskomitean päätöslauselman ammattiliitoista ¹²⁷. Tiedottaessaan lukijoille tästä päätöslauselmasta „Nash Vek” mainitsi lisäksi, että Keskuskomitea hyväksyi sen yksimielisesti, sillä menshevikit äänestivät sen puolesta, koska siinä oli tehty myönnytyksiä bolshevikkien alkuperäiseen päätöslauselmaehdotukseen verraten. Jos tuo tiedotus on oikea (edesmenneelle „Nash Vek” ¹²⁸ lehdelle oli tavallisesti ominaista, että se tiesi erittäin mainiosti kaiken sen, mikä koski menshevismιά), niin me emme voi muuta kuin koko sydämestämme tervehtiä tuota suurta askelta sosialidemokraattisen työn yhdistämiseksi niin tärkeällä alalla kuin ammattiliitot ovat. Ne myönnytykset, joista „Nash Vek” puhui, eivät ole lainkaan suuria eivätkä vähääkään muuta bolshevistisen ehdotuksen pääperiaatteita (tämä ehdotus on muuten julkaistu „Proletarin” 17. numerossa lokakuun 20 p:nä 1907 yhdessä laajan perustelukirjoituksen kanssa: „Ammattiliitot ja sosialidemokraattinen puolue”).

Koko puolueemme on siis nyt tunnustanut, että ammattiliitoissa ei ole työskenneltävä liittojen neutraalisuuden hengessä, vaan siinä hengessä, että niitä lähennetään mahdollisimman kiinteästi sosialidemokraattiseen puolueeseen. On tunnustettu myös se, että liittojen puoluekantaisuuteen on päästävä yksinomaan vain sosialidemokraattien työllä liittojen sisällä, että sosialidemokraattien on muodostettava liitoissa lujia soluja, että on perustettava illegaalisia liittoja, jos legaalaisia on mahdoton perustaa.

Epäilemätöntä on, että puolueemme kummankin fraktion lähentymiseen kysymyksessä, joka koskee ammattiliitoissa tehtävän työn luonnetta, on vaikuttanut mitä voimakkaimmin

Stuttgart. Stuttgartin kongressin päätöslauselma tekee lopun neutraalisuuden periaatteellisesta tunnustamisesta, kuten Kautsky leipzigiläisille työläisille tekemässään seloituksessa sanoi. Luokkaristiriitojen kehityksen korkea aste, niiden kärjistyminen viime aikoina kaikissa maissa, Saksan monivuotinen kokemus,— Saksassa neutraalisuuspolitiikka voimisti opportunismia ammattiliitoissa eikä lainkaan estänyt erikoisten kristillisten ja liberaalisten liittojen syntymistä,— proletaarisen taistelun sen erikoisalan laajeneminen, joka vaatii sekä ammattiliittojen että poliittisen puolueen yhteistä ja yksimielistä toimintaa (joukkolakko ja aseellinen kapina Venäjän vallankumouksessa esikuvana Lännen proletaarisen vallankumouksen todennäköisistä muodoista),— kaikki se on riistänyt lopullisesti maaperän neutraalisuusteorialta.

Proletaaristen puolueiden keskuudessa neutraalisuus-kysymys ei uhkaa nyt aiheuttaa erikoisen suuria kiistoja. Toisin on asia sosialistivallankumouksellistemme puolueen tapaisissa ei-proletaarisissa quasi*-socialistisissa puolueissa, jotka todellisuudessa ovat intelligenttien ja eturivin talonpoikain vallankumouksellis-porvarillisen puolueen äärimmäinen vasen siipi.

Mitä kuvaavinta on, että Stuttgartin jälkeen neutraalisuuden *aatetta* ovat meillä puolustaneet vain sosialistivallankumoukselliset ja Plehanov. Ja puolustaneet he ovat sitä hyvin epäonnistuneesti.

Socialistivallankumouksellisten puolueen pää-äänenkannattajan „Znamja Trudan” viime numerosta (№ 8, joulukuu 1907) löydämme kaksi kirjoitusta, joissa käsitellään ammattiliikekysymystä. Eserrät yrittävät niissä ennen kaikkea tehdä pilaa sosialidemokraattisen „Vperjod” lehden ¹²⁹ lausunnosta, että Stuttgartin päätöslauselma ratkaisi kysymyksen puolueen suhteesta ammattiliittoihin nimenomaan siinä mielessä kuin sen oli hahmotellut myös Lontoon päätöslauselma — bolshevismin hengessä. Siihen sanomme, että eserrät ovat itse tuossa samassa „Znamja Trudan” numerossa esittäneet *tosiasioita*, jotka todistavat nimenomaan sellaisen arvion kiistattoman oikeaksi.

„Tähän kauteen”, kirjoittaa „Znamja Truda” vuoden 1905 syksystä — ja se on kuvaava tosiasia — „kuuluu

* — muka. *Toim.*

Venäjän kolmen sosialistisen fraktion: menshevikkisocialidemokraattien, bolshevikkisocialidemokraattien ja eserrien, ensimmäinen välitön tapaaminen, jolloin esitettiin omat katsantokannat ammattiliikkeestä. Moskovan Toimikunta, jonka tehtäväksi oli annettu valita keskuudestaan myös keskustoimikunta edustajakokouksen (ammattiliittojen edustajakokouksen) koollekutsumiseksi, järjesti Olympiateatterissa ammattiliittoihin kuuluvien työläisten suuren joukkokokouksen*. Menshevikit esittivät klassillis-marxilaisen, tiukasti ortodoksaalisen määritelmän puolueen ja ammattiliiton päämäärien rajoista. „Socialidemokraattisen puolueen tehtävänä on kapitalististen suhteiden hävittäminen ja sosialistisen järjestelmän pystyttäminen; ammattiliittojen tehtävänä on työehtojen parantaminen kapitalistisen järjestelmän puitteissa siten, että saataisiin hankituksi työn intresseille edulliset työkäsien myymisen ehdot”; siitä johdettiin ammattiliittojen ei-puoluekantaisuus ja se, että niiden on käsitettävä „kyseisen ammatin kaikki työ„äiset”**.

Bolshevikit todistivat, että nykyään ei voida tiukasti toteuttaa politiikan erottamista ammatista, ja tästä he tulivat johtopäätökseen, että „pitää olla kiinteä yhteys socialidemokraattisen puolueen ja ammattiliittojen välillä, joita tämän puolueen tulee johtaa”. Lopuksi eserrät vaativat proletariaatin jakaantumisen välttämiseksi liittojen tiukkaa puolueettomuutta, mutta hylkäsivät ammattiliittojen tehtävien ja toiminnan kaikkinaisen rajoittamisen jollekin suppealle alalle, formuloiden tämän tehtävän taisteuksi pääomaa vastaan koko mitassa, siis sekä taloudelliseksi että poliittiseksi taisteluksi”.

Siten kuvaa *tosiasioita* itse „Znamja Truda”! Ja vain sokea ja kokonaan ajattelemaan kykenemätön henkilö saattaa olla tunnustamatta, että „Stuttgartin päätöslauselma, joka suosittelee puolueen ja ammattiliittojen välistä kiinteätä yhteyttä, on vahvistanut” näistä kolmesta katsantokannasta nimenomaan sen, joka puhuu kiinteästä

* Joukkokokouksessa oli noin puolitoista tuhatta henkeä. Selostusta ks. julkaisusta „Bylleten Muzeja sodeistvija trudu” № 2 marraskuun 26 pttä 1905 (sitaatti on „Znamja Trudan”).

** Täytyy kuitenkin sanoa, että tuon „ei-puoluekantaisuuden” herrat menshevikit ymmärsivät verrattain omalaatuisesti: niinpä heldän selostajansa havainnollisti vältteitään seuraavalla tavalla: „Oikea päätös puoluekantaaisuutta koskevasta kysymyksestä tehtiin Moskovan kirjallijain liitossa, joka kehottaa tovereita liittymään socialidemokraattisen puolueen riveihin erillisinä henkilöinä”. („Znamja Trudan” huomautus.)

yhtenäisyydestä sosialidemokraattisen puolueen ja liittojen välillä*.

Sotkeakseen tuon mitä selvimmän kysymyksen eserrät ovat peräti huvittavalla tavalla sekoittaneet ammattiliittojen itsenäisyyden taloudellisessa taistelussa niiden puolueettomuuteen. „Stuttgartin edustajakokous”, kirjoittavat he, „asettui selvästi myöskin liittojen itsenäisyyden (puolueettomuuden) kannalle, t.s. hylkäsi sekä bolshevikkien että menshevikkien katsantokannan”. Tämä johdetaan Stuttgartin päätöslauselman seuraavista sanoista: „Kummallakin järjestöllä (puolueella ja ammattiliitolla) on sen luonnetta vastaava alansa, jolla sen pitää toimia täysin itsenäisesti. Mutta sen rinnalla on olemassa yhä laajeneva ala” j.n.e., kuten edellä on siteerattu. Löytyi kuitenkin leikinlaskijoita, jotka *sotkivat* tämän vaatimuksen ammattiliittojen „itsenäisyydestä” „niiden luonnetta vastaavalla alalla” kysymykseen liittojen puolueettomuudesta tai niiden kiinteästä lähentymisestä puolueeseen politiikan ja sosialistisen vallankumouksen tehtävien alalla!

Juuri tuolla tavalla eserrämme kokonaan sotkivat periaatteellisen peruskysymyksen „neutraalisuus”-teorian arvioinnista, teorian, joka todellisuudessa lujittaa porvariston vaikutusta proletariaattiin. Tuon periaatteellisen kysymyksen asemesta he katsoivat paremmaksi puhua vain erityisesti venäläisistä suhteista, jolloin on olemassa monia sosialistisia puolueita, ja sitä paitsi puhua *väärässä* valaistuksessa siitä, mitä Stuttgartissa oli. „Tässä ei voida vedota Stuttgartin päätöslauselman epäselvyyteen”, kirjoittaa „Znamja Truda”, „sillä kaiken epäselvyyden ja kaiken epäilyksen hälvensi hra Plehanov, joka esiintyi kansainvälisessä edustajakokouksessa puolueen virallisena edustajana, ja tähän mennessä meillä ei vielä ole sosialidemokraattien Keskuskomitean vastaavaa lausuntoa, että „tov. Plehanovin tuollainen esiintyminen hajottaa yhtenäisen puolueen rivejä”...

Herrat eserrät! Teillä on tietysti oikeus ilkkua sen johdosta, että Keskuskomiteamme kutsui Plehanovin järjestykseen. Teillä on oikeus ajatella, että voidaan kunnioittaa esimerkiksi puoluetta, *joka ei tuomitse* virallisesti hra Gershu-

* Vuoden 1905 marraskuussa menshevikit eivät esittäneet neutraalisuudesta ortodoksaalisia, vaan *vulgäärisiä* mielipiteitä, se pitää herrojen eserrien muistaa!

nin kadettiystävyyttä. Mutta minkä vuoksi pitää puhua suoranaista valhetta? Plehanov *ei ollut* Stuttgartin kongressissa sosialidemokraattisen puolueen edustajana, vaan ainoastaan yhtenä sen 33:sta valtuusmiehestä. Ja hän ei edustanut sosialidemokraattisen puolueen katsomuksia, vaan nykyistä menshevististä oppositiota sosialidemokraattisen puolueen ja sen Lontoon edustajakokouksen päätösten suhteen. Eserrät eivät voi olla sitä tietämättä ja he puhuvat siis *ilmeistä* valhetta.

...Valiokunnassa, joka käsiteli kysymystä ammattiliittojen ja poliittisen puolueen keskinäisyydestä, hän (Plehanov) sanoi kirjaimellisesti seuraavaa: „Venäjällä on 11 vallankumouksellista järjestöä, minkä kanssa niistä ammattiliittojen on sitten otettava yhteys?.. Poliittisten erimielisyyksien tuominen ammattiliittoihin olisi Venäjällä vahingollista”. Siihen valiokunnan *kaikki* jäsenet vastasivat *yksimielisesti*, että kongressin päätöslauselmaa ei saa niin käsittääkään ja että he „eivät lainkaan katso ammattiliittojen ja niiden jäsenten velvollisuudeksi olla sosialidemokraattisen puolueen jäseniä”, t.s. he, kuten päätöslauselmassa on sanottukin, vaativat ammattiliittojen „täydellistä itsenäisyyttä” (kursivointi „Znamja Trudan”).

Te sotkette, „Znamja Trudan” herrat! Valiokunnassa eräs *belgialainen* toveri kysyi, saako ammattiliittojen jäseniä velvoittaa liittymään sosialidemokraattiseen puolueeseen, ja *kaikki* vastasivat hänelle, että ei saa. Ja toisaalta Plehanov esitti päätöslauselmaan korjauksen: „eikä saa jättää huomioonottamatta ammattijärjestön yhtenäisyyttä”, ja tämä korjausehdotus hyväksyttiin, mutta ei yksimielisesti (tov. Voinov, joka edusti VSDTP:n katsantokantaa, äänesti korjausehdotuksen puolesta ja äänesti mielestämme oikein). Juuri siten oli asia.

Socialidemokraatit eivät saa koskaan jättää huomioonottamatta ammattijärjestön yhtenäisyyttä. Se on aivan oikein. Mutta se koskee myös eserriä, joita me kehotamme ajattelemaan tätä „ammattijärjestön yhtenäisyyttä”, kun tämä järjestö julistaa olevansa kiinteässä yhteydessä sosialidemokratian kanssa! Sellaista, että liittojen jäsenten „velvollisuudeksi katsottaisiin” sosialidemokraattiseen puolueeseen kuuluminen, ei kukaan ole milloinkaan edes ajatellut: eserrät näkevät peloissaan kummituksia. Mutta että Stuttgartin edustajakokous olisi kieltänyt ammattiliittoja ilmoittamasta kiinteästä yhteydestään sosialidemokraattiseen puolueeseen tai toteuttamasta *sellaista* yhteyttä käytännössä, elämässä, se on satua.

„Venäjän sosialidemokraatit”, kirjoittaa „*Znamja Truda*”, „käyvät mitä päättäväisintä ja tarmokkainta kampanjaa ammattiliittojen valtaamiseksi ja niiden alistamiseksi puolueensa johtoon. Bolshevikit tekevät sen suoraan ja avoimesti... menshevikit ovat valinneet mutkikkaamman tien”... Oikein, herrat eserrät! Työväeninternationalen auktoriteetin nimessä teillä on oikeus vaatia meiltä, että me kävisimme tuota kampanjaa tahdikkaasti, johdonmukaisesti, „emmekä jättäisi huomioonottamatta ammattijärjestön yhtenäisyyttä”. Me tunnustamme sen hyvin mielellämme ja vaadimme teiltä samanlaista tunnustusta, mutta kampanjasta me emme luovu!

Mutta Plehanovhan sanoi, että poliittisten erimielisyyksien tuominen ammattiliittoihin on vahingollista... Niin Plehanov sanoi tuon tyhmyyden, ja herrojen eserrien täytyi luonnollisesti tarrautua siihen, sillä he tarrautuvat aina kaikkeen sellaiseen, mikä vähiten ansaitsee jäljittelyä. Mutta ohjeeksi ei pidä ottaa Plehanovin sanoja, vaan kongressin päätöslauselma, jonka soveltaminen *ei ole mahdollista* ilman „poliittisten erimielisyyksien tuomista”. Esitän teille pienen esimerkin. Kongressin päätöslauselmassa sanotaan, että ammattiliittojen ei saa pitää ohjeenaan „työn ja pääoman välisten etujen sopusointuisuuden teoriaa”. Me, sosialidemokraatit, väitämme, että agrariohjelma, joka vaatii porvarillisessa yhteiskunnassa tasasuhtaisuutta maan jakamisessa, on rakennettu työn ja pääoman välisten etujen sopusointuisuuden teorian varaan*. Me esiinnyimme aina sitä vastaan, että sellaisen erimielisyyden vuoksi (tai jopa työläismonarkistien kanssa olevan erimielisyyden vuoksi) hajotettaisiin lakon y.m.s. yhtenäisyyttä, mutta me tulemme aina „tuomaan tuon erimielisyyden” työäisten keskuuteen yleensä ja myöskin *kaikkiin* työväenliittoihin.

Yhtä tyhmää on Plehanovin viittaus 11 puolueeseen. Ensinnäkin erilaisia sosialistisia puolueita on olemassa muuallakin eikä yksistään vain Venäjällä. Toiseksi, Venäjällä on vain kaksi jossain määrin vakavasti kilpailevaa sosialistista puoluetta, sosialidemokraatit ja eserrät, sillä kansallisten puolueiden mättäminen yhteen läjään on aivan

* Nyt ovat jopa eräät eserrätkin käsittäneet sen ja ottaneet siten päättävällisen askelen marxilaisuuden suuntaan. Ks. herrojen Firsovin ja Jakobin hyvin mielenkiintoista uutta kirjaa, josta tulemme kohta keskustelemaan yksityiskohtaisesti „Proletarin” lukijoiden kanssa 1°.

typerää. Kolmanneksi, todella sosialististen puolueiden yhteenliittäminen on kokonaan eri kysymys; sekoittaessaan sen Plehanov sotkee asian. Meidän on aina ja kaikkialla puollettava ammattiliittojen lähentämistä työväenluokan sosialistiseen puolueeseen, ja se, mikä tietystä maassa, määrätyn kansallisuuden keskuudessa toimiva puolue on todella sosialistinen ja todella työväenluokan puolue, se on eri kysymys, eivätkä sitä ratkaise kansainvälisten edustajakokousten päätöslauselmat, vaan kansallisten puolueiden välisen taistelun kulku.

Kuinka virheellisiä ovat tässä kysymyksessä tov. Plehanovin päätelmät, sen näyttää erikoisen havainnollisesti hänen kirjoituksensa aikakauslehden „Sovremennyi Mir”¹³¹ 12. numerossa vuodelta 1907. Sivulla 55 Plehanov esittää Lunatsharskin viittauksen siihen, että saksalaiset revisionistit vaativat liittojen neutraalisuutta. Plehanov vastaa tuohon viittaukseen: „Revisionistit sanovat: liittojen pitää olla neutraalisia, mutta sillä he ymmärtävät: liittoja pitää käyttää taistelussa ortodoksaalista marxilaisuutta vastaan”. Ja Plehanov tekee yhteenveton: „Ammattiliittojen neutraalisuuden hävittäminen ei tässä mitään auta. Jos me asetamme liitot vaikkapa kiinteäänkin muodolliseen riippuvaisuuteen puolueesta ja puolueesta saa voiton revisionistien „ideologia”, niin liittojen neutraalisuuden hävittäminen tulee olemaan vain uusi voitto „Marxin arvostelijoille” ”.

Tuo järkeily on mallinäyte Plehanoville niin tavallisesta menetelmästä kiertää kysymys ja hämätä kiistan olemus. Jos puolueesta todellakin pääsee voitolle revisionistien ideologia, niin se ei ole työväenluokan sosialistinen puolue. Kysymys ei ole lainkaan siitä, millä tavalla tällainen puolue muodostuu, minkälaista taistelua ja minkälaisia jakaantumisia saattaa tällöin olla. Kysymys on siitä, että jokaisessa kapitalistisessa maassa on sosialistinen puolue ja ammattiliittoja, ja meidän tehtävämme on määritellä niiden väliset perussuhteet. Porvariston luokkaedut synnyttävät väistämättä pyrkimyksen aidata liitot pinnallisen ja suppean toiminnan puitteisiin olemassaolevan järjestelmän perustalla, loitontaa ne kaikesta yhteydestä sosialismiin, ja neutraalisuusteoria on noiden porvarillisten pyrkimysten aatteellisena pukimena. Sosialidemokraattisten puolueiden sisällä olevat revisionistit raivaavat aina, tavalla taikka toisella, itselleen tien kapitalistisessa yhteiskunnassa.

Euroopan poliittisen ja ammatillisen työväenliikkeen alussa voitiin tietysti puoltaa liittojen neutraalisuutta keinona proletaarisen taistelun alkuperäisen perustan laajentamiseksi kaudella, jolloin tämä taistelu oli verrattain kehittymätöntä ja puuttui porvariston järjestelmällinen vaikutus liittoihin. Nykykautena on kansainvälisen sosialidemokratian kannalta liittojen neutraalisuuden puoltaminen jo kokonaan sopimatonta. Sellaisia Plehanovin vakuutteluja luettaessa, että „Marx olisi nytkin liittojen neutraalisuuden kannalla Saksassa”, voidaan vain hymähtää, erittäinkin kun tuollainen argumentti rakennetaan yhden Marxilta lainatun „sitaatin” yksipuolisen tulkinnan varaan eikä oteta huomioon Marxin lausuntoja kokonaisuudessaan ja hänen oppinsa koko henkeä.

„Olen bebeliläisesti eikä revisionistisesti ymmärrettävän neutraalisuuden kannalla”, kirjoittaa Plehanov. Kun noin sanotaan, niin se merkitsee, että ristitään itsensä Bebelin nimeen ja mennään samalla siitä huolimatta suohon. Sano mattakin on selvää, että Bebel on niin suuri auktoriteetti proletariaatin kansainvälisessä liikkeessä, niin kokenut käytännön johtaja, vallankumouksellisen taistelun tarpeille niin herkkä sosialisti, että yhdeksässäkymmenessä yhdeksässä tapauksessa sadasta hän on itse noussut pois suosta, kun on sattunut kompastumaan, ja vetänyt sieltä pois niitä, jotka olivat halunneet seurata häntä. Bebel hairahtui myös silloin, kun hän Breslaussa (v. 1895) yhdessä Vollmarin kanssa puolsi revisionistien agraariohjelmaa, ja silloin, kun hän (Essenissä) vaati tekemään periaatteellisen eron puolustussodan ja hyökkäyssodan välillä, sekä silloin, kun hän oli valmis kohottamaan liittojen „neutraalisuuden” periaatteen. Uskomme kernaasti, että jos Plehanov tulee vajoamaan suohon vain yhdessä Bebelin kanssa, niin sitä hänelle ei tule tapahtumaan usein eikä pitkäksi ajaksi. Mutta olemme kuitenkin sitä mieltä, ettei Bebeliä tule seurata silloin, kun Bebel erehtyy.

Sanotaan — ja Plehanov korostaa erikoisesti sitä, — että neutraalisuus on tarpeen kaikkien niiden työläisten yhteenliittämiseksi, jotka ovat tulleet käsitykseen aineellisen asemansa parantamisen välttämättömyydestä. Mutta ne, jotka niin sanovat, unohtavat, että luokkaristiriitojen kehityksen nykyinen aste tuo välttämättömästi ja kiertämättä „poliittisia erimielisyyksiä” jopa siinäkin kysymyksessä, millä

tavalla tuota parannusta pitää nykyisen yhteiskunnan puitteissa hankkia. Liittojen neutraalisuuden teoria erotukseksi siitä teoriasta, jonka mukaan on välttämätöntä liittojen kiinteä yhteys vallankumoukselliseen sosialidemokratiaan, johtaa kiertämättä etusijan antamiseen tämän parantamisen sellaisille keinoille, jotka merkitsevät proletariaatin luokkataistelun kärjen tylsistämistä. Havainnollisen esimerkin (joka on muuten yhteydessä uusimman työväenliikkeen erään mitä mielenkiintoisimman episodin arvioon) antaa siitä meille *se sama* „Sovremennyi Mir'in” kirja, jossa Plehanov puolustaa neutraalisuutta. Plehanovin rinnalla näemme siinä hra E. P:n, joka ylistää Englannin rautatieläisten tunnettua johtajaa Richard Belliä, joka lopetti työläisten ja yhtiön johtajain välisen selkkauksen kompromissiin. Bell julistetaan „koko rautatieläisten työväenliikkeen sieluksi”. „Ei ole mitään epäilystä siitä”, kirjoittaa hra E. P., „että rauhallisen, harkitun ja johdonmukaisen taktiikkansa ansiosta Bell sai osakseen rautatievirkailijain yhdistyksen ehdottoman luottamuksen, yhdistyksen, jonka jäsenet ovat valmiita epäröimättä seuraamaan häntä minne hyvänsä” („Sovremennyi Mir” № 12, s. 75). Tuollainen katsantokanta ei ole satunnainen, ja asian olemuksen kannalta se on yhteydessä neutralismiin, joka nostaa etutilalle työläisten yhteenliittämisen heidän asemansa parantamiseksi, eikä yhteenliittämistä sellaista taistelua varten, joka voi tuottaa hyötyä proletariaatin vapauttamisen asialle.

Mutta tuo katsantokanta ei lainkaan vastaa englantilaisten sosialistien mielipiteitä, sosialistien, joita nähtävästi kovin kummastuttaisi, jos he saisivat tietää, että vasta-aitteita kohtaamatta Bellin ylistäjät julkaisivat kirjoituksiaan samassa aikakauslehdessä sellaisten huomattavien menshevikkien kanssa kuin Plehanov, Jordanski ja kump.

Englantilainen sosialidemokraattinen sanomalehti „Justice” * kirjoitti marraskuun 16 päivän numeron pääkirjoituksessa Bellin sopimuksesta rautatieyhtiöiden kanssa: „Olemme täysin samaa mieltä sen tuomion kanssa, jonka miltei kaikki trade unionit antoivat tuosta niin sanotusta rauhansopimuksesta”... „se kokonaan murtaa itse trade unionin olemassaolon merkityksen”... „Tuo järjetön

* — „Oikeudenmukaisuus”. Toim.

sopimus... ei voi velvoittaa työläisiä, ja he tekevät oikein, jos hylkäävät sen”. Ja seuraavassa, marraskuun 23 päivän numerossa Burnet kirjoitti tuosta sopimuksesta artikkelissa, jonka otsikkona oli: „Taaskin myytiin!” „Kolme viikkoa sitten Rautatievirkeilijain Yleisyhdistys oli Englannin mahtavimpia trade unioneja; nyt se on saatettu keskinäis-avun yhdistyksen tasolle”. „Ja tuo muutos ei tapahtunut siksi, että rautatieläiset taistelivat ja kärsivät tappion, vaan siksi, että heidän johtajansa myivät tahallisesti tai tylysydessään heidät kapitalisteille jo ennen taistelua”. Ja lehden toimitus lisää, että analogisen kirjeen se oli saanut eräältä „Mid'andin rautatieyhtiön palkkatyöläiseltä”.

Mutta ehkäpä se on „liian vallankumouksellisten” sosdemien „intoilua”? Ei. Maltillisen puolueen, „Riippumattoman työväenpuolueen” (*ILP*), joka ei halua edes nimittää itseään sosialistiseksi, äänenkannattaja „*Labour Leader*” * julkaisi marraskuun 15 p:nä erään rautatieläisen trade-unionistin kirjeen, jossa tämä sanoo vastaukseksi niihin kiitoksiin, joita koko kapitalistinen lehdistö (radikaalisesta „*Reynolds Newspaper'ista*” ** alkaen vanhoilliseen „*Times'iin*” *** saakka) jakelee niin runsaasti Bellille, että Bellin tekemä sopimus on „kaikkein häpeällisin, mitä trade-unionismin historiassa on tehty”, ja nimittää Richard Belliä „trade-unionistisen liikkeen marsalkka Bazaine'iksi”. Samalla toinen rautatieläinen vaatii „vetämään Bellin vastuuseen” tuosta onnettomasta sopimuksesta, „joka tuomitsee työläiset seitsemäksi vuodeksi pakkotyöhön”. Ja maltillisen äänenkannattajan toimitus nimittää saman numeron pääkirjoituksessa sopimusta „Britannian trade-unionistisen liikkeen Sedaniksi”. „Milloinkaan ei ole ollut niin sopivaa tilaisuutta näyttää kansallisessa mittakaavassa järjestyneen työn voimaa”,—työläisten keskuudessa vallitsi „ennenkulumaton innostus” ja taisteluhalu. Kirjoitus päättyy siihen, että vertaillaan purevasti toisiinsa työläisten hätää ja juhlapäivällisiä valmistelevien „herra Lloyd Georgen (ministeri, joka esitti kapitalistien rengin osaa) sekä herra Bellin riemua”.

Vain äärimmäisimmät opportunistit, fabianilaiset, aito intelligentsia järjestö, *hyväksyivät* tuon sopimuksen

* — „Työväen Johtaja”. *Toim.*

** — „Reynoldin Uutiset”. *Toim.*

*** — „Ajat”. *Toim.*

ja saivat siten punastumaan häpeästä jopa fabianilaisille myötämielisen aikakauslehden „*The New Age*’inkin”*, jonka oli pakko tunnustaa, että joskin porvarillis-vanhoillinen „*Times*” julkaisikin täydellisesti fabianilaisten keskuskomitean vastaavan ilmoituksen, niin paitsi näitä herroja tuon sopimuksen puolesta ei kuitenkaan esiintynyt „ainoakaan sosialistinen järjestö, ainoakaan trade unioni, työläisten ainoakaan huomattava johtaja” (s. 101, joulukuun 7 päivän numero).

Siinä on teille näyte, miten Plehanovin kumppani hra E. P. soveltaa neutraalisuutta. Kysymys ei ollut „poliittisista erimielisyyksistä”, vaan työläisten aseman parantamisesta nykyisessä yhteiskunnassa. Sellaisen „parantamisen” puolesta, joka tapahtuu taistelusta luopumisen ja pääoman armoille antautumisen hinnalla, esiintyi Englannin koko porvaristo, fabianilaiset ja hra E. P., työläisten kollektiivisen taistelun puolesta — kaikki sosialistit ja trade-unionistityöläiset. Ja Plehanov tulee nyt edelleenkin saarnaamaan „neutraalisuutta” eikä liittojen kiinteää lähentämistä sosialistiseen puolueeseen?

„*Proletari*” № 22,
(maaliskuun 3)
helmikuun 19 p:nä 1908

Julkaistaan „*Proletari*” lehdessä
tekstien mukaan

* — „*Uusi Vuosisata*”. *Toim.*